

Uppt. av P. Jⁿefter En siljkeninnas
ben.i Wisseltofta Sⁿ.

Anmärkningaz:

Orts ägare, Skotten

Snapphans

m. m.

Trall.

Det finnes ett högt berg i närheten av Wisseltofta, som kallas Prästberget. I detta bodde i forna dagar trall. Berget döjes förresten ha fått sitt namn därefter att prästen egen präst en gång i tiden där blint berg-tagen. Hon hade sin hemvist i närheten i församlingen och hade hon i näst ärenden varit hos prästarna. Det blev mycket innan hon åter begav sig på hemvägen. När hon nu kom till berget ifrågasatte de trallen på att taga henne fast. Hon blev släppt in i berget och där under en längre tid kvarhållen. Här fick hon och så utifrån de grövsta sysslor och först efter det hon blivit så utsliten att hon ingenting kunde till, blev hon åter lösläppt.

(36 sid)

Uppt. av P. Jⁿ

Anmärkningar:

efter Karl Magnus.

i

Östrymen.

För många år sedan fanns det en stormare på Djö, som kallades 'Hansingen'. Han hade satt sig i sinnet att göra efterforskningar på den plats i sjön, där Brattingsborg skulle ha sjunkit. För ändamålet sydde han sig en lång kysa av läder, som var rättentit. Dess ändersta ända stack upp över ytan. Ett par personer rodde nu ut med en båt, medan skomakaren följde båtmen av sjön. Då han kommit ut ett stycke drog han helt häftigt i repet, som var bundit om kysan. Man förstod att han ville upp. Detta var också hög tid, ty det hade gått väl på båtmen av samma kysa. Skomakaren var halv döad av rätta och förskräckelse då han äntligen åter kom upp. Han sade sig ha räddat ut för Kung Brattning på djöbåtmen och ville icke förelämnas i småland göra den förden omigen. Både Kung Brattning och hans brötter fringo från den dagen vara i fred för honom.

Uppt. av P. Jⁿ.

efter F. Andersson
ladufogte

i Sinclairshalen.

Anmärkingar:

Skär
flertal
Visselstoft, Skär, Trälberg

Trall.

I Hellebergs bade, som är belägen en halv frändingsväg från Sinclairshalens herregård, fanns i äldre tid troll. Vandringsris ledde de i bästa samförstånd med den bringande gode lefalkningen. De gode bortsäsa kunde att ontala huru som en gång kom till en gård i Hellebergs kom en gammal älderstigen grumma med begäran att få låna en tjur. Bonden vill för hennes önskan och bad en av drängarna vaka honom behjälplig med att leda honom. När grumman kom i närheten av berget, ledde hon emellertid tjuren in i detta, varefter drängen med fröskrikelse återvände hem. Dagen därpå kom hon åter tillbaka med tjuren och lovade samtidigt att kreatursjuka som aldrig skulle övergå den gården. Därmed håll hon orko ord. Några år därefter utdödde alla kreaturen i Grummas orken, men bonden fick i Hellebergs fick sina skonade.

44

En dräng, som var sysselsatt med plöjning
utmed backen hade sig att sova i närheten av den.
Bredvid honom låg en grisda. När han
vaknade fann han en brötkabsa på sitt
bröst. Drängen var hungrig därför han åt upp
kakor. Upprkommen skulle han fortsätta
plöjningen. Han fann emellertid att han blivit
så stark, att när han drog i tömmen fällades
na ombull. Drängen blev också sedermera den
starkaste mannen i hela Sunlösa församling och
fruktade icke för att böja en timmer salt,
om det påfordrades.

En gång gick en man genrögen
från Jörley till Tjörlef. Kommer ett stycke
in i skogen blev märket på tjörlef, att
han tog miste om rögen. I närheten av
Helleberga backe sågade han en pojke,
som han bad visa sig rögen. Denne
gick nu med honom. Men nu blev det
ännu värre. Hela natten vändade de
omkring i skogen och till slut fann man
när att han tagit bort goosen. Men
samtidigt såg han också ljus lysa på
avstånd. Han gick dit, knäböjde på och
frågade var han var. "Du är ju hemma,
överade man. Och som verkligen var han
icke detta, ~~fattar~~ han blivit så frivillig
att han icke kände sin egen görd igen.

Insikten av Håkan finnes en boke
kallad Håkebja. Här beskröde trollor
dälighet för finnas. En gång kom
en grube ned från berget. Han hade
ett besynnerligt utseende. När man
såg efter sålsade han kunnad. Han
tog emellertid vägen nedåt mot de
djupa torvgravarna, där han
friskom. Antingen var det ett
troll eller var det också någon
prunksad, som gick igen. Han
beskro ofta tala om ^{spökar} ~~personer~~,
som varit sedda nattetid där.

Uppt. av P. J. M.

Anmärkingar:

efter En gammal krönika

i Österslöfs hus.

Troll och jättar.

Om Österslöp, icke särdeles långt
från Sjöen, ligger en hög backe, kallad
Trollalejsen. Öfverst på berget av denna
är en väldigt stor sten, kallad Trolla-
sten. Under denna bodde troll för
i världen leva och ha sin varld. Måna
frälövar brukade sålunda omtala att
vår juldag var den upplyftad på
guldstället, medan trollen dansade där
under. De närboende torparna, som ly-
da under Korsholm, brukade också att
sätta dit var sin lilla kagge öl. Detta
var alltid om juldagsmorgonen utomhvit.
Till gengäld firgo de sedan sin såd
okuren, och detta vid den mest löngliga
tid.

Uppt. av P. J.

Anmärkingar:

efter skoll. Rib. Johnsons

i Hesselhalen.

Spöken.

Det hände en gång ^{att} där en person i Hesselhalenstrakten kom förande för en ett hus, där en gammal enfylig dött, såg han ljus lysa därifrån. Han stannade för att närmare se efter och förnam att spöken grasseade där. Med anledning därav kallade han sina närboende grannar, vilka beredde sig intäcka i huset. Därvid funno de att spökerna hälls ett förförligt liv. Varje natt såg man sedan under en längre tid ljus lysa från fönstren. Folk vägrade därifrån icke bo därstädes. Huset blev sedan sålt för billigt pris, men kunde det gick med spökeniet i fortsättningen, kan jag mig ej bekant.

“ “

Uppt. av P. Jⁿ.

Anmärkningar:

efter En kande i Håstad.
(namnet obekant)

i

Skatter o Drakar.

I närheten av Håstad by i Österslotts socken fanns en ättekåp, som plundrades av en kande på vars ägn densamma var belägen. Därefter reste hon upp de tre flata stenar, varav hållkistan bestod, utmed en gördes gård. Men från den dagen hade hon inget ro eller någon tur med sitt arbete. Hanne besågade sig en gång för rådsdopman och arilsson i Hedegården och poorten Törnsten i Fjälkestad, framförande det spörs målet, att det möjligen kunde bero därav att han flyttat stenarna.

"Lägg dit dem igen och gör högen åter i ordning," uppmanade de honom.

Han gjorde nu detta och sedan gick det honom åter väl. De gamle brukade ontal att en drake afta vid samma kåp varit synlig.

Uppt. av P. Jⁿ.

Anmärkningar:

efter Trued Persson

i Hasslaröd.

Skatter

På Hasslaröds mark i Oudby socken och icke synnerligen långt från därvarande skans, här en större skatt vara nedlagt. Fri många är sedan, då en kvinna var sysselsatt med bärplöskning i skogen, fick hon på något avstund se en stor hög av penningar. Hon skyndade sig dit för att komma i besittning av dessa, men fann till sin stora förskräckelse, att det var ormar, som bröste emot henne. Med förfäran lopp hon därifrån och det dröjde innan hon åter vågade sig på bärplöskning. Många andra personer ha under mörka nätter sett drakar bräva över samma plats.

Uppt. av P. J.

Anmärkingar:

efter en gammal berättelse

i Österlafs hus.

Skatten

Norr om Österlafs hus, ligger flera större och mindre högar från äldre tider. Minnå fripäden berättade om tala, att man ofta om nattetid där hört och sett riddare på sina hästar, under höga stundrop och skrammel med vapen. Ett slag skall här ha stått och i en av högarerna skall krigskassan vara nedslagen. För en del är sedan, då man skulle gräva till ett hus i närheten och rev upp en kulle, som låg i vägen, hittade man i densamma obekant av en människas. Över den hög, i vilken skatten skall ligga förvarad, har man ofta sett en drake, i form af en betsmann, gräva fram.

Uppt. av P. J. n.

Anmärkingar:

efter handskr. ken.

i

Snappskanan.

Ud Stenshusförs förses en grötta i vilken en trupp snappskanas på sin tid voro boende. Dessa ättlingar var mycket förargelse i trakten. Alla, som icke ville taga parti emellan svensarna blevo på det qvickligaste sätt av dem förföljda. En bonde i trakten fann då på det rådet, att en natt, då han förvar den mangrant vara sovalde, rulla en väldig sten framför dörren. Klippblocket lösbröts från berget och rullades ned. Sedan ~~den~~ kunde icke snappskanorna komma ut. Man hörde på avstånd hur de jämrade sig. Men ingen hade med dem något förbarmande, utan fringo de allesammans på snäringom kungra i bjäl.

"

"

"

Uppt. av P. Jⁿ.

Anmärkingar:

efter Otto Petersson
Landtbr.
i Strandbåke.

Eurythmian.

Det finnes en mängd groror i Skogen här i Strandbåke, som man brukar benämna Snorrhalsgroror. Det är många Snorrhalsor här i Torup, men en gång då de skulle passera på en vacker Turup, som kom genom Strandbåke, såg de då illa ut, att de flesta av dem blevo nedgröda. ~~Här~~ De andra flydde. Sedan återände de till valplatsen för att besöka sina dödade kamrater, vilka inget annat ville göra. För sina missgjängars skull frings de icke heller vilka i rikt jord.

" " "

Ud den tid da° snorrfhanarne frä-
kammas i dessa trakter fanns det ^{avskeds} en soldat vid
namn Flinta, som bodde i Lule, Hant-
gelsades som svensksindig. Varför snorrfha-
narne i Jorkner sågs honom med stort ^{all} mis-
tro. Man beslöt därför att med honom
göra processen kort. En ~~dag~~ ^{aften} da° Flinta satt
vid krällsmältiden, fann han hela stugan
omringad av snorrfhaner. Alla lovade,
att att hans sista stund skulle vara kom-
men. Gamle Flinta beslöt emellertid
sälja sitt liv så dyrt som möjligt.
Han sköt ut genom det lilla fönstret
med den påföljd att en av de värdä-
de snorrfhanarne föll död till marken.
~~Med~~ Nöta skott ~~av~~ åtföljdes av samma
förhållande. Snorrfhanarne skulle emel-
lertid blifvit honom övermåttiga om icke
en svensk rittaretrupp dithorkats av skott-
världingew. Denna blev hans räddning
och nu fingo alla ~~soldater~~ snorrfhanarne
utan undantag bita i gräset.

Uppt. av O. J.

Anmärkingar:

efter Sven Truedson

i Nordana.

Gäst.

För en del år sedan såg man ofta en landtmästare, som niatet galskt, fara om Kung här på Nordana ägor. En kväll, då jag gick hem från Bodley fick jag sällskap med honom en lång väg. Han lyfte mig precis, som om det varit en människa och jag var både röd och glad. Det var nämligen mycket riktigt om kvällen. Jag visste icke vad det var för ett tåst, utan trodde att det var en vanlig gäst. Men så rätt som det var, då vi kommo till en gränd, från vilken en rågång gick ut, för kom utåt denna mycket stora, så att det quistade omkring honom. Nu förstod jag vad det var.

Uppt. av P. J. n.

J. J. J. J.

Anmärkingar:

efter Kyrkoberget. Skovelli

i Väster. J. n.

uppt. år 1944. Skovelli

Prister.

Den församling i Villareds härad
 som det för en del år sedan en pastor, som,
 uti ett allt dör, föreföll en sanna originell
 och besynnerlig. Bönerna där hade satts
 i sinnet att driva med honom. En av dem
 hade vilande fått i läsa i kyrkobyggnaden, att
 prästerna inte fingo lägga sig i andras
 föräldrar ville ge sina barn. Han beslut
 därför att pröva pastorn i detta avseende.
 Han begärde stax därefter att få en nyfödd
 dotterdöpt. "Hvad skall hon heta?" frågade
 pastorn. "Marmossa" blev svaret. "Var
 för släkt?" utbrast pastorn. "Det är ett egen-
 domligt namn." Borden vidhåll sin upp-
 gift, och när söndagen kom döptes ~~hon~~ ^{hon}
~~är~~ ^{lickan} till Marmossa.

Någon tid därefter kom en annan bonde från samma församling, vilken av den före näraläts fullfölja driften med prästen. Åren denne begärde på en son döpt. "Hvad skall han heta?" frågade prästen. "Kallebosse," blev svaret. Prästen förstod nu att det var drift, varför han utbrast: "ja, viljen i ge edow barn sådana vederstyggliga namn, så gårna för mig." Och så döpte han denne till Kallebosse.

Men från den dagen var det iske flera, som ville driva med prästen. ~~Man~~ ~~mossas~~ Det egenömligaste med denna historia är emellertid att Kallebosse och Marmosse längre fram: tiden frings varandra och blevo ett äkta par. Men de abstode sig visligen att ingesalla sina barn vare sig efter Kallebosse och Marmosse.

Uppt. av P. J. H.

Anmärkningaz:

efter 'Frågötte - Elson'

i Hjårsås.

Orman.

Då man antäffar en orm åska'ron
dåda den riktigt. Gör man inte detta blir
det dödar milliontals små dagormar och
dessa äro grösligt födliga. De äro fulla
med ~~etter~~ eter och bitarna en utbredd locka-
vär. Då jag tjänade i Myren och en dag
i soluppgången skulle gå efter kreatu-
ren, fann jag en massa sådana små-
kryp utbredda på marken. Jag blev
förligt rädd o röjde inte gå förbi för
jag hämtat en förariskörre. Den lade
jag ut över o antände. Därmed brann
de upp allesammans och jag kunde
utan fara en annan gång komma
där förbi.

* * *

Uppt. av P. J_h

efter Ola Juhsson

i Hålen.

Anmärkningar:

Snarpharen.

Den siste snarpharen i trakterna omkring Immelnsjön uppehåll sig länge i närheten av Björkholm, utan att man lyckades få honom fast. Så en afton, då vinter och snö rådde, lyckades en del folk. Utanpå kläderna tog man långa stigar. Allt att han kunde se den lyckades man nu knig. sinna honom inte i skogen. Han för-
orade sig på det kraftigaste, men
minte slutligen ge taryt. Han frides
~~dröft~~ ned till byn, där man sedan
med honom gjorde processen kort.

Uppt. av O. J.

Anmärningar:

efter Stattharens beu

i Färeköpinge.

Orts.

En gång i tiden innehades Färekö-
pinge gård av en fröns herre, vilken håll
mycket på sitt anseende och sin vördhet.
Vid samma tid tjänade en dräng på
gården, som var mycket vacker. Till
honom föllade herrens enda
dotter kärlek. När fadern erhöi vetskyp
honom förte han både med ord och
goda ord förmä honom att avstå från
honom. Men han var oberedslig och förstäm av
förbindelsen blev ett barn. Men då blev
herren sin förleitet på drängen, att
han vid domstol yrkade på att han skulle
sträffas till döden, vilket ärendes blev
förhållandet.

Uppt. av P. J.

Anmärkingar:

efter Båla-Lissau

i Friggatöfta.

Arts.

Flittarna li' brukade de gamla
alltid kalla för jungfru-lien. Detta skulle
ha sin orsak däri, att då en flicka en
söndag skulle hämta gylfsand i den
säden om liens belägna sandgraven,
föll sanden på henne, så att hon
där blev alldeles begravd. Man sökte
hennes länge, tills man slutligen
fann hennes ben sticka ut, då regnet
bortschäljdt gruset. Sedan dess fick
liet efter henne bära sitt namn.

Uppt. av P. J. n

Anmärkingar:

efter Axel Kruse
(nigunior)

i Störnsköld.

Rts. & Persm.

En bonde från Dalby och hans son kom
ns en gång in till Lunt med ett lass betes,
som de skulle avyttra. Under vistelsen där
sammanträffade de med en person, som
bjöd dem på öl. När sonen druckit ut
sitt glas, fann han på botten av detta en
silverpenng.

"Jag förklarar dig härmed värd,"
förklarade plötsligt den okände bjödaren.

Såväl fader som son protesterade
emot detta tillrättgäringsätt, men värsen,
ty det var en sådan, vände sig till några
när sittande, som frimodigen voro av samma
släkt och kom, under anhängan att dessa
skulle intyga, huru allt gått rätt och
rättrist till. De gjorde också detta.

277

På så sätt kom den unge bondepojken ut i Karl XII:s krig. Trots allt ondt, alla fört och alla umbesvärden, som han fick uthållas, gick det honom dock synnerligen väl i händer. Många år var han borta från fäderneslandet, men då han återvände hem, var han inte allena officer, utan han hade majors grad. Hans namn var Kruse, och han blev sedan stamfader för den släkt med detta namn, som anses härleda sig från Malen, men var förste man han var. Under de tids majn Kruse, med de andra offikarna som varit fångna, hade han även blott dessa, med vilken han varit synnerligen intim, erhållit en dyrbar ring. Den var den gamle majoren så länge han leude. Och den bäres än i dag av någon medlem i den släkten:

Uppt. av P. Jn.

efter handelsresante T. Dufur

i Helsingborg.

Anmärkningaz:

Orts

Person-såger.

Eggschandelare x. i Kristianstad var en mycket stor festniss. Från många är seden var han ett av lejonerna i den lilla staden. Aldrig sade han nej till ett gäst bord och ett gäst rum. En gång sade han till kompanjonen att han själv ville fara ut och ståta om för säljningen några dagar.

Under något över en vecka var han borta. Hemkommer förjade honom kompanjonen huru det gått. "Utmärkt, köra bra! Alldeles utmärkt! En förtjusande resa! Stora, långa resor sedan till försäljningen. Och sedan proportioneris därefter hela dagen."

"Men försäljningen! Försäljningen?" frågade kompanjonen, en smula nyfiken.

"Ja, ser du köra bra. Affären blev det aldrig till till. Under en sådan hemlig resa tyckte jag det var synd förstöra något med sådana småsaker." Kompanjonen reste från den dag gjöle

Uppt. av P. J.

Anmärkningar:

efter Smed Runtberg
Forscho.

Ortsägner.

i

Färlåfs kyrka har träsnittetorn, och det
är en smula ovanligt på landsbygden. Män-
gen har häröver Kommit i försvinn. För
många är sedan besökte en person från annat
håll Färlåf och en därtill besökt god vän,
som på aftonen hade en björning. Sedan gös-
terna sent på kvällen varit hem, tag sig från
hugen en promenad på innan han skulle
gå till sovs. Den en stund återvände han
helt utsläpplad till vägen.

Mycket har jag fastat och mycket roligt
har jag haft i mina dagar i Sadehan, men nu
är det somerliges tid för mig att gå om. I
kvällen har jag sett dubbla torn på kyrkan.

"Inte" har den där infall vägen och jag
menade ut.

"Jo, vid Gud har jag det," förklarade han
resolut. "Och nu för det vara slut för mig tid."
Vägen lät honom vara i denna tid, anse-
de att han väl behövde en postkur.

Uppt. av P. J.

Anmärkingar:

efter N. Schultze

Wä

i

Straff.

Söder om Wä stå fyra större stenar uppresta i medelbar höjdet av landvägen. De gamle påstods, att en gång i tiden hade fyra mejare en söndagsmorgat såd på åkern ifrån när prästen kommit förande där förbi. Han hade förbränt den deras stora segel, under påpekkan att de i stället bort besöka Herrans hus. De hade svarat honom mycket ohöviskt och därefter fortsatt sitt arbete. Till gengäld hade han där för förbrunnat dem, med den påföljd, att de strax därefter blivit försonslade till stenar, som allt fortfarande stå kvar, till varning för alla söndagsarbetare.

Uppt. av R. J. n.

Anmärkingar:

efter Rymmarsen

i Ekholm.

På baidersin.

En juldag då jag tjänade hos Larson-
 John i Borley hade jag varit på Skjutsöcken
 i Marklunda. När jag ködde hem och kom
 till Marknadsbacken ovanför Borley var
 det som om något tungt hängt sig bakom
 ryggen. Håsten kastade sig åt sidan och
 det var på ett härsman när som ryggen
 kommit i diket. När jag fortsatte fryste
 hästen alldeles förfärligt och vid hemkom-
 sten var han rent vild. Han korrade
 och sprackade då han kom in i griltan,
 och den andre drängen fick med en piska
 knå honom noga i den na, annars
 hade han slitit sönder både grilla
 och grinskaft, sedan jag äntligen fått
 honom bunden. Först efter en timmas tid
 blev han åter lugn. . . *

Uppt. av P. Jⁿ

Anmärkningar:

efter Sadelnäsare
Skurav

i Uånga.

storstare.

För många år sedan fanns det en
dräng på Rindalen, som icke visste när han
var mätt. Han begagnade sig av ett bälte,
som han snidade om sig ungefär så här,
som han ansåg sig kunna måla. Och det gick
ganska bra. Så var det en gång kristajlle
grä gård. Bordet var dukat med br-
setgröt, och det var drängens förtjusning.
Han åt så mycket han orkade och ändå
ditet mer. En av hans komrater hade
någonligen smugit sig till att lossa hans
bälte. När han steg upp från bordet såg
han alldeles förfärlig ut, och man började
frukta för hans liv. Då visste man icke
något annat att göra, än göra ned ho-
nom i jorden så djupt, att endast huvudet
var uppe. Hade man icke gjort detta
skulle han ha spruckit mitt i tre.

Uppt. av

P. J. *Pehr Johansson*
1830-89

Anmärkingar:

efter En kändes beu.

i S. Mjellby

albo 2d?

men fr. Wältofta Nämnd

Trelleborgs län. Sme. Skane

Frott. Jänta.

I forna dagar fanns det en jätte på Stenshusfjället vid norra stien. Han var mycket rik och födde ett stort hus. I berget fanns en sal, som var beklädd med silfver från roan till nedan. I denna samlade han understunden sina många släktingar från andra håll. Och då föddes ett vitt liv. Runt om berget gick en trädgård, som var större och vackrare än alla andra trädgårdar i trakten. I denna brötsade han ofta att vistas. Vanligen levde han i bästa samförstånd med befolkningen i den omkringliggande trakten, men understunden var det si och så med grannarna. Sedan kyrkor blivit uppförda i trakten Tox och Kråjätten till flykten och nu är det länge sedan man hört höra av honom.

En gång blev en i närheten av Steenshavs
boende jordegumman kömt till en i
kerget boende jätteskinnman, vilken icke
kunde bli förlöst utan ~~med~~ beträde av en
kristen skinnman. Till att börja med såg
nde gumman att följa med, men
den utskicksade tjänstemanen var
ernis, och slutligen gav hon sitt bi-
fall härtill. Vid ankomsten till kerget
ögnades den silverbeslagna dören
till detta och man trädde in i en stor sal,
i vars ena ända den sjuka lög-jorde-
modern ögnade henne med sin om-
vårdnad. ~~Den sjuka~~ Trollskinnman blev
förlöst. Vid afskedet stod hon en
gång i hennes hand och bad henne taga
derina med hem. Sedan jordegumman
kommit ut, hade hon tänkt på att den,
enad den såg ut att endast innehåll
la hyvelsticker. Men hon tyckte att den
våge icke mydas att bära med sig hem.
Arländ dit fann hon att den innehåll
renade silver. Och hon blev därigenom
en frimöge skinnman.

Uppt. av R. J.

efter O. Carrelin

i Hamneda
f. i Kink.R. Johanson
18/10/14
- 1914 -

Anmärkingar:

I ett flertal ställen:
Västgöta, Närke, Halland osv.

Snarrhane.

En snarrhane kom en gång till en gård i Kvistevalla. Begärande där, att kustran skulle kulla honom allt vad han förmådde. Han röjde naturligtvis icke annat än villfare snarrhane's begäran, men samtidigt sände han en sin lille pröfkrake efterfoten. Den en stund anlände denne medhvarande ett stort gevär. Snarrhane satt då till bords. Bonden lade av. "Pardon!" utropade snarrhane. - "Där har du pardon", blev svaret. Alh därmed jagade bonden honom en kula genom hvardet, så att han segnade ned vid bndet och var död. Han begravdes ut i sanden. För några år sedan hittade man där ett par sporrar, och påstod man att ~~snarrhane~~ dessa var de enda lämningar efter snarrhane, som funnos kvar.

Uppt. av P. J.

efter O. Carvelin

i Hamneå.

14/10. 1914

Anmärkingar:

Jän:

Skene

Mäskelöfta, Näsarn, Trilleborg o.s.v.

Frell.

En fiskare låg en natt utanför Skens-
huset och fiskade. Plötsligt märkte han
att en väldig bärda vilade över honom.
När han såg upp fick han också se en
man i person. Hög som en furu, stå över
hans huvud. Samtidigt erhöll han tillsa-
gelse att för poartiden avhålla sig från
att fiskar i de fiskerätten, som borde
berga folket till. Fiskaren blev radd
och vågade aldrig mera lägga till med
sin båt där.

Uppt. av P. J. v.

efter N. Norling

i Trelleborg.

Anmärkingar:

Frohl.

I närheten av Råmpinge ligger en höj,
som gemenligen går under benämningen Sahögen.
I denna säges ett troll vara bosatt - Sahögafruen.
För i världens bonade hon ofta visa sig, men
innan det länge sedan hon sist var synlig.
Mer än en vandare, som under mörkta
nätter haft sin väg förlori högen, har emel-
lertid sett hennes ~~sitta~~ pennningar glänsa
i mörkret. Dessa bestå huvudsakli-
gen av guldmunt. Med några andra tiller
hon ingalunda till gods.

Tallusrikhet lede Sahögafruen i bästa
samförstånd med befolkningen. Dörte ontas
att en i närheten boende granna med henne
blev ovän. Men sedan hade hon icke länge
någon hälsosig så länge hon lede.

Uppt. av P. J.ⁿ

Anmärkingar:

efter W. S. Mörberg

i Trelleborg.

Skatten.

I närheten av Släslöfs prästgård ligger en ättehöj, vid vilken en drake säges upprehålla sig. Den är emellertid ganska gammal sedt bunden vid högen och får endast flytta sitt tyngfjät om året från enast prästgården, vilken det är hans mening att antända och förbräta. Åren ha emellertid varit många och tiden lång. Det ena tyngfjätet hade blivit lagt till det andra och en gång intogade det verkligen, att draken stod vid sitt mål. Det var under prostens Sebastianus tid. Han var en klok man, som hade både drattkonstbok och andra hemliga böcker. När han förnuv drakens slugga låste han åter bort honom. Så blev han ännu en gång bunden vid högen. Det är emellertid många år sedan dess och det kan väl som helst vara tid befara att han kommer igen.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Uppt. av P. P.

Anmärkingar:

efter Norling

i Lelleborg.

orts.

I närheten av Ekbesjö i Gustafs församling lög i äldre tider ett bål, som av den beringfärgande allmogebefolkningen på bästa sätt underhölls. Man ontlade att detta tillkommit på så sätt, att en gång hade tvänne personer blivit böra i en ork samma tös. Hon kunde naturligtvis inte gifta sig med mera än den ene av dessa. Den andre blev därav så förtvittad att hon en dag passade på den ork och slog ihjäl honom på nämnda plats. Själva hade hon emellertid fått så mycket, att hon därav avled. Flickan gifte sig längre fram med en tredje

" "

" "

Uppt. av P. ju

Anmärkningar:

efter W. S. Norling

i Trelleborg.

Orts ~~Trelleborg~~.

I gamla tiden fanns det i Skanör en konung, som hette Ralph. Råmningar efter hans borg finns ännu kvar. Han var känd vida omkring för sin stora herkslystenhet, för sin rikedom och sina trollkonster. Allmänna meningen var nämligen den, att han kunde trolle. Nog kom ett slag på den väska, som han alltid bar vid sin högra sida, kommo både fartyg och krigsfolk fram. Alla frikisebyar och binnareskutor tvingades också av hans trollkonster att lägga till vid Skanör i händelse han så nöjade. Torarna frings de åter förä dörifön.

Man kan därför lätt förstå, att Ralph hade många frunder, vilka alla sökte att så smärningom bringa honom om livet.

Men detta var lättare sagt än gjort, ty han var alltid omgörelsen av myckelst folk. Dessutom förstode de hans trollkonsternas mera, än hans krigsmått.

Konig Ralph bristade aldrig på i kyrkan vid annan tid än då av honom utfördes konungörelsen och påbuds skulle uppläsas. En hans kammarfjärnare sprang då alltid in för att berätta honom. Dessa lyssnades motståndarna på över på sin sida. En svindig lurade han till sig ~~väst~~ trollkonsternas. Konigen sökte den överallt, men utan resultat. I detta sammanhang kom kammarfjärnaren och berättade honom om att det varit i kyrkan. Utan tänke på för sprang ~~han~~ ^{konigen} in i templet. Där blev han nu gripen av de närstående vännerna, som med honom gjorde processen kort. Utan tänke på det heliga rum i vilket man befann sig, slogs och honom i brist.

Sedan dess har man under många år allas ofta hört Konig Ralphs röst från ~~öfver~~ över skouw's gata. Alltid har den tagit vägen emot slottet, där man fortfarande trötta honom residera.